

עינה ארדל בקץ העידן האפשרי, בשכונת רסקו

*

בימים בהם הרגשתי חסר מנוחה שאיננו נרפא
והלכתי משעון הצל עד קבר ואסון כדי למצא אותך,
בימים בהם הושטתי את הזרוע לתרומת דם
כדי לגלות שזוהי הזרוע שלך,
בימים בהם נצמדתי אל הבתים
כמו זקית האורכת לראות את החלופים,
לא שערתי איך יתחלף מבטך מול עיני
איזה זהר יחלף בעיניך לפתע כמו מרפא
מהו האשר כשהוא מתגלה מבעד מפתח החלצה
איזה ענג מוצאים בשקט שברגע ההפוגה.

*

אני לא אהיה בשבילך ואמה לא תהיה בשבילי,
ויחד לא נשתקף בחלונות הראונה שבעיר
לא נתגלה בצמתי הרחובות, בבתי הקפה
לא נשב על כסאות הקש, על השטיחים הפרסיים
כי נדונו להיות אתה האשליה שלי, אני האשליה שלך.
אתה לא תתעורר בלילה מחלום עלי נאני לא אתהפך חולמת עליך,
ולא נהיה זה לזה לבשר אחד ולא נזעק בזעקה של אלמות
בשעה שננכש כנחש, בשעה שנצמת כשרשים.
אתה לא תהיה הדם שאקוץ למענך נאני לא אהיה הזרע שתמן למעני
וברגע אימה לא תזעק את שם השם שהוא הגורל
ואם עודני זוהרת בברק עינך הרי זה משום הקדשה שלא חפצת שתהיה לי
וכשאני מועדת בסמטאות של רחביה משעון הצל ועד קבר ואסון
הרי זה מפני שהבטת בי להרף עין
כפי שמביטים ביפי אמת.

החיים לא מחשכנים חשבונות כאלה ולא אכפת להם.
 מצדדים שתגורי בלול ותרעדי כתרנגלת.
 כל התרגלת של אהבה ותשוקה היא לא יותר משמינית
 בשביל החיים שמרימים משקולות ונושאים בנינים כאורנג'־אוטן.
 אנחנו חיים בקרבת הבנינים ככדי המשקל האלה.
 אנחנו חיים בבניני הטיח השביר ומרפסות האזבסט
 למרות שחזינו יפי גדול מזה בנרדים הצהבים הבודעים,
 בשרכים הנצתים על תריסי הברזל -
 יש דבר מה שלעולם לא נאמר אותו,
 והוא כמו אצטרבל על אדמת החרשה.
 יש תשוקה שלעולם לא נגליש אותה,
 והיא נצבת על קצה המגלשה.
 אנחנו חיים בקץ העדן האפשרי, בשכונת רסקו, על גבול האוטוסטרדה
 העורבים הרעבים ככר לוקחים את לבנו
 ואבני הגן מדרדרות אל הכביש.